

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4363/2022
22.12.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез и Гордане Џакула, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из села ..., ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3969/21 од 01.02.2022. године, у седници већа одржаној 22.12.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3869/21 од 01.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1230/21 од 18.05.2021. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 54.344,00 динара на име неисплаћене јубиларне награде са законском затезном каматом од 15.06.2018. године до исплате. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 69.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3869/21 од 01.02.2022. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на име неисплаћене јубиларне награде плати износ од 54.344,00 динара са законском затезном каматом од 15.06.2018. године до исплате и трошкове парничног поступка у износу од 69.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, захтев тужиоца да се обавезе тужена на трошкове другостепеног поступка, обавезан је тужилац да туженој плати на име трошкова првостепеног поступка износ од 51.000,00 динара и износ од 46.500,00 динара на име трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Министарства правде Републике Србије – Управа за извршење заводских санкција бр. 112-01-137/93/2008-03 од 29.04.2008. године, тужилац који је био запослен у привременим институцијама на Косову и Метохији у Окружном затвору у ..., преузет је у Управу за извршење заводских санкција почев од 15.05.2008. године и остваривао је плату према дотадашњем решењу у висини од 16.000,00 динара. Према Закључку Владе Републике Србије од 17.04.2008. године, положај лица која су била запослена у привременим институцијама АП КиМ се уподобљава положају државних службеника и намештеника који су радили у органима који су укинута, а чији делокруг је преузео други орган (члан 135. став 1. Закона о државним службеницима) и имају право да буду преузети у орган Републике Србије који је преузео делокруг, уколико претходно доставе писмени доказ о томе да им је престао рад у привременим институцијама Аутономне покрајине Косово и Метохија. Висина просечне месечне зараде по запосленом у Републици Србији за месец децембар 2017. године утврђена је у износу од 54.344,00 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је на основу чланова 34. став 1., 48. став 1. 126, 131. став 1. тачка 3, 132., 135., 137. и 138. Закона о државним службеницима, члана 39. Закона о платама државних службеника и намештеника и члана 44. став 1. тачка 1. Посебног колективног уговора за државне органе закључио да се тужилац налазио у радном односу код тужене од дана преузимања из привремених институција КиМ од 15.05.2008. године, да тужена није донела решење о распоређивању тужиоца, нити доставила доказ да је тужиоцу утврђен статус нераспореденог државног службеника, па како се тужилац налазио у радном односу код тужене више од десет година од дана заснивања радног односа, усвојио тужбени захтев, закључујући да је тужилац 15.05.2018. године остварио право на јубиларну награду за навршених 10 година рада, у радном односу код органа тужене односно након преузимања код тужене.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужене нашао да иако је тужилац преузет од стране тужене, из привремених косовских институција, он у наведеном периоду није био распоређен ни на једно радно место и није обављао фактички рад, па тако није остварио ни право на исплату јубиларне награде. Ово из разлога што тужилац није ефективно радио, односно није обављао фактички рад код послодавца, а што је у супротности са природом јубиларне награде и правом на њену исплату, па како тужилац није остварио десет година непрекидног рада код тужене, не припада му ни право на исплату јубиларне награде, због чега је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев као неоснован.

Становиште другостепеног суда је правилно.

Према члану 44. став 2. Посебног колективног уговора за државне органе („Сл. гласник РС“, бр.25/15...34/18), запослени остварује право на јубиларну награду за

навршених 10, 20, 30, 35. и 40. година рада проведених у радном односу у државном органу, органу Аутономне Покрајине, односно јединице локалне самоуправе, без обзира на то у ком органу је запослени остваривао права из радног односа. Код утврђивања права на јубиларну награду, рачунају се и године рада код послодавца од кога је надлежни орган преузео надлежности, послове и запослене. У конкретном случају, тужилац код тужене није стекао, супротно ревизијским наводима статус државног службеника односно намештеника. Тужилац је преузет од привремених институција КиМ и утврђена му је плата у одређеној висини, а није му обрачунаван и исплаћен минули рад. Он није радио код тужене (није долазио на посао), није ни распоређен на одређено радно место, због чега му и по оцени ревизијског суда не припада право на јубиларну награду. Кључна одредница за остваривање овог права из цитираног ПКУ је „рад проведен у радном односу“.

У конкретном случају рада тужиоца у радном односу код тужене нема. Он се само формално води у радном односу код тужене по закључцима Владе али не остварује рад код тужене што је неопходан услов за остваривање наведеног права. С тим у вези, нису основани ревизијски наводи да недоношење решења о распоређивању није од утицаја на остваривање овог права.

Преузимање на основу Закључка Владе не подразумева остваривање свих права из радног односа о чему сведочи и чињеница да је тим Закључком одређен само фиксни износ плате при чему није обрачунаван минули рад. Преузимање тужиоца је било у његову корист на основу извршавања Закључка Владе, при чему треба имати у виду да тужени у датој ситуацији није могао, због примене наведеног Закључка, да тужиоца утврди као нераспореденог (у том случају престао би му радни однос).

Из изнетих разлога, а на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић